

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณก่อนและหลังจากได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณกับลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคพายัพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่กำลังเรียนอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 31 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ และแผนการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสอบถามลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองและวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณก่อนและหลังเรียน วิเคราะห์ข้อมูลโดยทดสอบค่าที (t-test) และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (r_s)

1. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 มีลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับปานกลาง เฉลี่ย 148.76 คะแนน
2. นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ
3. ลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณอย่างมีนัยสำคัญ